

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Martinem Kopou ve věci

žalobce: **A. S.**
státní příslušnost:
t. č. pobytem

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační politiky**
poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 9. 2020, č. j. OAM-526/ZA-ZA11-ZA21-2020,

takto:

- I. Žaloba *se zamítá*.
- II. Žalobce *nemá právo* na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému *se nepřiznává* náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Podstata věci

1. Žalovaný zamítl žádost žalobce o mezinárodní ochranu pro zjevnou nedůvodnost. Gruzie je totiž na seznamu bezpečných zemí původu. Žalobce s rozhodnutím žalovaného nesouhlasí. Domnívá se, že si žalovaný neshromáždil dostatek podkladů, aby mohl o jeho azylové žádosti řádně rozhodnout. Krajský soud níže vysvětlí, proč tak žalobce namítá nedůvodně.

II. Rozhodnutí žalovaného a související skutkové okolnosti

2. Žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 14. 8. 2020. Uvedl, že se v roce 2016 jako pomocník účastnil voleb ve volebním okrsku č. 5 v Marneuli. Zástupci strany Gruzínský sen chtěli po uzavření volebních místností schovat celou bednu volebních lístků. Žalobce na to upozornil příznivce jeho strany Národní hnutí. Na místě málem vznikla rvačka. Přijela policie, která začal věc šetřit. Žalobce však neví, jak to dopadlo, z místa odešel. Následně ho hledali, protože upozornil na přesun beden s lístky. Dostával od strany Gruzínský sen výhrůžky, že ho zabijí, pořežou nebo mu prostě něco udělají. Žalobce se na nikoho neobrátil, pouze zůstal doma a nikam nevycházel. Odjel pak z vlasti. V ČR na ubytovně pak došlo ke konfliktu, při kterém ho jiný Gruzíнец polil vařící vodou a pořežal ho nožem. Žalobce neví, proč to udělal. Nevěděl to ani útočník, který jednal nepřítelně, jako v bezvědomí. Podle žalobce je možné, že ho navedl někdo z Marneuli.
3. Žalovaný shromáždil v průběhu správního řízení informace o zemi původu. Konkrétně šlo o materiál *Hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu* z července 2020 („*Hodnocení Gruzie*“). Podle této zprávy v Gruzii obecně nedochází k porušování základních práv a svobod. Centrální vláda nemá pod kontrolou pouze separatistické regiony Abcházie a Jižní Osetie. V Gruzii nedochází k pronásledování ve smyslu čl. 9 směrnice č. 2011/95/EU, ani k mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení, trestům či hrozbě z důvodu svévolného násilí. Gruzie je členem OSN a přistoupila k základním lidskoprávním úmluvám. Gruzínská vláda také spolupracovala s Úřadem Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky i s dalšími humanitárními organizacemi na poskytování ochrany a pomoci vnitřně přesídleným osobám, uprchlíkům a dalším skupinám. Gruzínští občané mohou podat stížnost ke státnímu zastupitelství. Případným zneužitím pravomocí státních úřadů se rovněž zabývá ombudsman a řada nevládních organizací, které poskytují efektivní pomoc v případech porušení práv jednotlivců.
4. Žalovaný shledal na základě výpovědi žalobce a informací plynoucích z citovaného materiálu, že v případě žalobce lze Gruzii považovat za bezpečnou zemi původu. Pokud mu zástupci politické strany Gruzínský sen vyhrožovali a hledali jej, mohl to ve vlasti řešit. Po příjezdu policie na místo incidentu po volbách jen z místa odešel a zůstal pak doma. Nevyužil žádnou z forem ochrany dostupné v jeho zemi. Nelze dovodit, že by mu příslušné gruzínské orgány odmítly poskytnout ochranu. Napadení na ubytovně v ČR nemá žádnou zřejmou spojitost s incidentem po volbách v roce 2016. Žalobce navíc podal žádost až po více než třech letech od svého vstupu na území EU. Z toho je zřejmé, že ji využívá pouze k legalizaci pobytu. Žalovaný proto použil § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu („zákon o azylu“). Rozhodnutím ze dne 11. 9. 2020, č. j. OAM-526/ZA-ZA11-ZA21-2020 („rozhodnutí žalovaného“) zamítl žádost žalobce jako zjevně nedůvodnou.

III. Žaloba a vyjádření žalovaného

5. Žalobce namítá, že si žalovaný neshromáždil dostatek aktuálních a relevantních podkladů pro vydání rozhodnutí. Obstaral si pouze jedinou zcela obecnou zprávu, která nemá vazbu na žalobcovy individuální důvody žádosti o mezinárodní ochranu. Tuto zprávu navíc vypracoval sám žalovaný. Nelze ji proto považovat za objektivní. Při aplikaci konceptu bezpečné země původu sice leží větší část důkazního břemene na žadateli. Neznamená to však, že by se na něj důkazní břemeno kompletně přesunulo a že by žalovaný mohl zcela rezignovat na shromáždění přesných a aktuálních zpráv o zemi původu. I v tomto případě má žalovaný povinnost řádně zjistit skutkový stav. To ale v případě žalobce neudělal.

6. Žalobce svou část důkazního břemene unesl tím, že poskytl věrohodnou výpověď. Žalovaný pouze konstatoval, že ze zpráv o zemi původu vyplývá dostupnost prostředků ochrany, které měl žalobce využít. Žalobce odkazuje na judikaturu, podle níž nemůže jako důvod pro neudělení azylu obstát argument, že žadatel o azyl nepožádal orgány své země o pomoc. Mohou nastat situace, ve kterých to nebude možné ani účelné. Čas podání žádosti o mezinárodní ochranu mu nelze přičítat k tíži.
7. Žalovaný považuje námitky žalobce za nedůvodné. Neprokázal, že by Gruzie v jeho případě nebyla bezpečnou zemí původu. Ani nedoložil, že by se u státních orgánů nedomohl pomoci.

IV. Posouzení věci krajským soudem

8. Žaloba *není důvodná*.
9. Podle § 16 odst. 2 zákona o azylu se jako zjevně nedůvodná zamítne žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který ČR považuje za bezpečnou zemi původu, *neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze*. V souladu s § 16 odst. 3 zákona o azylu platí, že pokud jsou tu předpoklady pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany pro zjevnou nedůvodnost, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b. Jsou-li tu předpoklady pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany pro zjevnou nedůvodnost podle § 16 odst. 2, rovněž se *neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu brozí vážná újma podle § 14a*.
10. Seznam bezpečných zemí původu obsahuje § 2 vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon č. 221/2003 Sb., o dočasné ochraně cizinců. V souladu s bodem 7 tohoto ustanovení *Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu Gruzii, s výjimkou Abcházie a Jižní Osetie*.
11. Základem vnitrostátní úpravy konceptu bezpečných zemí původu je směrnice č. 2013/32/EU („procedurální směrnice“). Ta v bodu 40 preambule uvádí, že *pokud lze třetí zemi pokládat za bezpečnou zemi původu, měly by mít členské státy možnost označit ji za bezpečnou a vycházet z domněnky, že je pro daného žadatele bezpečná, pokud žadatel neprokáže opak*. Z bodu 46 preambule vyplývá, že členské státy se mohou rozhodnout, zda budou posuzovat bezpečnost země původu případ od případu nebo označí země jako bezpečné přijetím seznamu těchto zemí. ČR zvolila druhou z těchto variant (viz § 86 odst. 4 zákona o azylu). Seznam bezpečných zemí původu obsahuje § 2 vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon č. 221/2003 Sb., o dočasné ochraně cizinců. Zařazení Gruzie na tento seznam znamená, že tato země (s příslušným teritoriálním omezením) splňuje výše podmínky pro označení země za bezpečnou podle § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu, který vychází z procedurální směrnice (viz příloha č. I). Žalovaný proto nemá povinnost tyto podmínky zkoumat jednotlivě ve vztahu ke každé žádosti o mezinárodní ochranu
12. Pokud tedy žadatel pochází z bezpečné země původu, předpokládá se, že jeho žádost o mezinárodní ochranu je nedůvodná, protože mu v zemi původu nehrozí pronásledování ani vážná újma. Tato domněnka je ovšem vyvratitelná. A každý žadatel pocházející z bezpečné země původu má možnost prokázat, že v jeho konkrétním případě by se

domněnka bezpečnosti uplatnit neměla. Žadatel tedy musí prokázat, že právě jemu „hrozí větší riziko pronásledování nebo vážné újmy než ostatním osobám v obdobném postavení. Jak bylo uvedeno výše, obdobné podmínky nejsou u standardních žádostí o mezinárodní ochranu (minimálně, pokud jde o zkoumání podmínek pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu) vyžadovány, a tudíž označení určité země za bezpečnou zemi původu v podstatě zvyšuje důkazní břemeno na straně žadatelů o mezinárodní ochranu“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70). Aby žadatel toto důkazní břemeno unesl, musí nejen *tvrdit* relevantní skutečnosti z hlediska důvodů pro udělení mezinárodní ochrany, ale zejména tato tvrzení *prokázat*.

13. Žalobce prvně namítá, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav, protože si neobstaral dostatek relevantních informací o zemi původu. *V případě použití institutu bezpečné země původu však žalovaný nemá povinnost shromažďovat informace o zemi původu v takovém rozsahu, jako je tomu u plného meritorního přezkumu žádosti.* Jak totiž vyplývá z § 16 odst. 3 zákona o azylu, v těchto případech se neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany uvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl čelit pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a. Je proto postačující, pokud žalovaný jako podklad pro vydání rozhodnutí využil pouze zprávu *Hodnocení Gruzie*, která zdůvodňuje naplnění podmínek pro zařazení Gruzie na seznam bezpečných zemí původu. Teprve pokud by žalobce předložil důkazy, že v jeho případě Gruzii za bezpečnou zemi považovat nelze, musel by žalovaný shromáždit dodatečné informace, na jejichž základě by hodnotil relevanci těchto důkazů a tvrzení žalobce ve vztahu k jednotlivým důvodům pro udělení mezinárodní ochrany. Žalobce však žádný takový důkaz nepředložil (viz bod 15 níže).
14. Žalobce namítá nedůvodně, že zpráva *Hodnocení Gruzie* je neobjektivní, protože jejím autorem je sám žalovaný. Procedurální směrnice počítá s tím, že hodnocení, zda je určitá země bezpečnou zemí původu, bude provádět členský stát, který posuzuje žádost o mezinárodní ochranu. V čl. 37 odst. 3 podmiňuje toto hodnocení tím, že se má zakládat na řadě zdrojů informací, zejména informací z jiných členských států, od Evropského podpůrného úřadu pro otázky azylu, Úřadu vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, Rady Evropy a jiných významných mezinárodních organizací. Zpráva *Hodnocení Gruzie*, kterou žalovaný použil jako podklad rozhodnut, to splňuje.
15. Domněnku bezpečnosti Gruzie nevyvrací ani důvody, pro které žalobce žádá o udělení mezinárodní ochrany. Pokud jde o jeho obavy ze sledování příznivců strany Gruzínský sen, žalobce sice uváděl, že mu vyhrožovali a hledali jej, nespecifikoval však v dostatečně konkrétní míře bližší okolnosti vyhledávání jeho osoby či povahu, četnost nebo detailnější obsah těchto výhrůžek. Mělo se navíc jednat o soukromé osoby. Žalovaný proto správně tvrdí, že se žalobce měl v případě protiprávních výhrůžek nejprve pokusit vyhledat vnitřní ochranu.
16. V případě bezpečné země původu totiž platí presumpce dostupnosti vnitřní ochrany (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2007, č. j. 4 Azs 195/2006-149). Již označením Gruzie za bezpečnou zemi původu se vytváří domněnka, že možnost využití vnitrostátních prostředků ochrany existuje. Je pak na žadateli, aby případně tuto domněnku vyvrátil. Žalobce přitom ani netvrdil, že by mu s jeho problémy nemohly pomoci příslušné gruzínské orgány. Judikatura, na kterou žalobce odkazoval v žalobě, se netýkala věcí, ve kterých by žalovaný použil koncept bezpečné země původu na základě § 16 odst. 2 zákona o azylu. Proto na ni žalobce odkazoval nepřiléhavě. Incident na

ubytovně v ČR pak opravdu nemá zjevnou souvislost s povolebním děním v roce 2016 v Gruzii.

17. Žalobce má částečně pravdu v tom, že čas podání žádosti o mezinárodní ochranu mu sám o sobě nelze klást k tíži a jeho žádost zamítnout jako zjevně nedůvodnou pouze proto, že ji nepodal bezprostředně po vstupu na území ČR (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2011, č. j. 5 Azs 6/2011-49). Ač krajský soud souhlasí s námitkou žalobce, že prodlení s podáním žádosti o mezinárodní ochranu nemají relevanci pro posouzení jeho žádosti, v tomto případě se však nejednalo o rozhodný argument pro zamítnutí jeho žádosti pro zjevnou nedůvodnost. K tomu vedla skutečnost, že žalobce žádné relevantní důvody neuváděl a neprokázal, že v jeho případě Gruzie bezpečnou zemí není.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

18. Krajský soud pro nedůvodnost žalobních námitek žalobu zamítl. Neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení u Nejvyššího správního soudu. *Pokud kasační stížnost proti tomuto rozsudku nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele, Nejvyšší správní soud ji odmítne pro nepřijatelnost.* V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát.

Brno 13. října 2021

Martin Kopa, v. r.
samosoudce